

Gaarde, og der findes i alt kun omtrent 700 Beboere. Altsaa denne Kommunes Evne til at bære Byrder til Sikkerhedsforanstaltninger som dem, der her anses for nødvendige, er meget ringe. Man stoler derfor sikkert paa, at Staten vil give en Haandsrækning her ved at iværksætte en Kystsikringsforanstaltning, som de sagkyndige mene vil være heldig og nødvendig. Befolkningen lever ganske naturlig i en stadig Frygt for, at de Ulykker, der Gang efter Gang ere indtraadte, skulle gentage sig, og navnlig ere de Folk, som bo paa den paagældende Vejstrækning, i høj Grad udsatte og maa til enhver Tid leve i Uro for, at Havet skal komme igen og mulig denne Gang tage ikke alene Vejen, men ogsaa det Hus, som er deres eneste Ejen- dom, og af hvilket deres Skæbne er i saa høj Grad afhængig. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister og Finansudvalget om at stille sig velvillig til denne Sag. Jeg vil antage, at der under Forhandlingen om Sagen vil kunne komme saadanne Oplysninger frem enten fra Ministeren eller fra Udvalget eller fra begge Parter, at det kunde blive muligt for mig at tage Forslaget tilbage. Jeg haaber i hvert Fald, at man vil vise saa megen Velvillie og Imødekommen heroverfor som muligt, og at det vil lykkes inden 3die Behandling at naa et Resultat med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg skal hermed foreløbig anbefale denne Sag og anmoder om velvillige Udtalelser derom.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Svend Høgsbro): Jeg skal begynde med at takke det højtærede Finansudvalg, fordi det har tiltraadt alle de Ændringsforslag, jeg selv har tilladt mig at stille, og tillige dets store Flertal, fordi det ikke har rokket ved nogen af de Bevillinger, jeg paa det oprindelige Finanslovsforslag har søgt. De 3 Ændringsforslag, der fra Udvalgets Side ere stillede til mit Budget, hidrøre jo nemlig alle fra smaa Mindretal indenfor Udvalget. Jeg skal først vende mig til disse Ændringsforslag. Der er da Ændringsforslag Nr. 20, stillet af den socialdemokratiske Gruppe, om en fast Timeløn for Snekastningsarbejde. Jeg skal derom sige, at jeg er ganske enig i den Udtalelse, der faldt fra den ærede Ordfører for Finansudvalget, det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen), om, at Statsbanerne bør ogsaa paa dette Omraade optræde som en kulant Arbejdsgiver, og jeg ved heller ikke rettere, end at de altid have gjort det. Men derfra og

saa til, at de bør give, hvad som helst der forlanges fra de tilfældig tilstedeværende Arbejderen Side, er et Spring, jeg ikke vil være med til. Snekastningsudgifterne andrage saa store Beløb, at man ogsaa der maa være varsom med Hensyn til det Standpunkt, man indtager overfor de Krav, der rejses. Det gælder vel overalt, at overfor Statskassen have Borgerne den mindst mulige Barmhertighed, men i hvert Fald gælder det i høj Grad overfor Statsbanerne og det ogsaa med Hensyn til Snekastningsarbejde. Jeg kan oplyse, at blot den sidste Snestorm, som rasede her over Landet for en 14 Dages Tid siden, efter det Overblik, man allerede nu har kunnet gøre sig over Omkostningerne derved, i direkte Betaling for Snekastningsarbejde har kostet saadan noget som 100,000 Kr., og det skønt Forholdene i dette Tilfælde vare særdeles gunstige, for saa vidt som Snestormen vel var voldsom, men dog snart hørte op, og for saa vidt som Sneplovene viste sig at kunne udrette den største Del af Arbejdet. Jeg siger altsaa, at man bør, efter min Mening, ikke gøre det Spring, uden videre at give alt, hvad der forlanges, og naar man ikke gør det, kan den Slags Konflikter opstaa, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) klagede over. Det kan ikke være Maalet for Statsbanerne uden videre altid at skulle undgaa den Slags Stridigheder; thi det vilde være straks at give alt, hvad der forlangtes. Det er ikke paa Maa og Faa, at Statsbanerne sige, hvad de ville give. Man har jo der ikke blot sine faste Arbejdere, men man har ogsaa — selv bortset fra Snekastningen — Ekstramandskab Sommer og Vinter, navnlig Sommer, og Statsbanernes overordnede Personale, som har med slige Arbejder at gøre, er derfor vel instrueret om, hvad en passende Arbejdsløn paa det paagældende Sted er, og det er da den, man lægger til Grund, og efter min Mening med Rette. Derved kommer man naturligvis til forskellige Arbejdspriser i de forskellige Dele af Landet. Om den Forskel, der i saa Henseende gør sig gældende, i og for sig er begrundet, skal jeg ikke indlade mig paa her at tale om. Jeg mener, det er rigtigt, det er fornuftigt, det er det eneste forsvarlige overfor de Statsmidler, man skal svare til, at stille sig paa dette Standpunkt: gøre sig det bedst mulige Skøn over, hvad Stedets Markedspris, Stedets Arbejdspris er, og saa gøre sit Bud derefter. Dette er den reelle Grund, jeg har til at fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 20, som jo gaar ud paa